

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2014/8

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2014 – 8

<p>Zaaknummer: 14/2689/GA</p> <p>Datum uitspraak: 19 november 2014</p>	<p>DBT; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Gebruik van softdrugs na drie maanden wordt niet als recidive voor bestraffing aangemerkt volgens het DOB. In lijn hiermee is sprake van een nieuw incident en niet van een patroon van ongewenst gedrag. Klager kon in dit geval daarom niet tevens gedegradeerd worden naar het basisprogramma. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,=.</p>	<p>Blz. 9</p>
<p>Zaaknummer: 14/2483/GA</p> <p>Datum uitspraak: 12 november 2014</p>	<p>Bezoek; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager verbleef als afgestrafte in het h.v.b. van de locatie Zoetermeer en kon vanwege een wachtlijst niet worden geplaatst in de gevangenis van de locatie Zoetermeer. Nu de faciliteiten voor BZT in de locatie Zoetermeer aanwezig waren, is beslissing tot afwijzing verzoek BZT onredelijk/onbillijk. Beroep gegrond, tegemoetkoming van € 25,=.</p>	<p>Blz. 10</p>
<p>Zaaknummer: 14/2601/GA</p> <p>Datum uitspraak: 11 november 2014</p>	<p>DBT; Tegemoetkoming financieel; Urineonderzoek</p>	<p>Terugplaatsing in basisprogramma wegens tweede positieve score bij een uc. Aangezien de tweede positieve score meer dan drie maanden later dan de eerste plaatsvond, is aan klager conform het DOB een disciplinaire straf van drie ipv vijf dagen eigen cel opgelegd. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat een 'incidentele terugval' wordt aangemerkt als 'oranje gedrag', is terugplaatsing niet redelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming van € 80,=.</p>	<p>Blz. 11</p>

<p>Zaaknummer: 14/1918/GA</p> <p>Datum uitspraak: 10 november 2014</p>	<p>DBT; Disciplinaire straffen straftoemeting; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Directeur kon in redelijkheid beslissen tot oplegging straf. Beroep directeur in zoverre gegrond. Onvoldoende aanknopingspunten dat klager aanstichter van vechtpartij is. Beklag gegrond voor zover straf hoger is dan vier dagen. Tegemoetkoming € 10,=. Bij beslissing tot degradatie dient directeur het structurele gedrag van gedetineerde te beoordelen. Grondslag voor degradatiebeslissing is de mate waarin gedetineerde meewerkt aan zijn re-integratie en niet de verstoring van de orde en veiligheid in de inrichting. Beroep directeur in zoverre ongegrond.</p>	<p>Blz. 12</p>
<p>Zaaknummer: 14/2152/GA</p> <p>Datum uitspraak: 4 november 2014</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Voorwerpen op cel</p>	<p>Een simkaart kan een essentieel onderdeel vormen van zend- en communicatieapparatuur als mobiele telefoons en tablets. Een redelijke uitleg van de in de inrichting gehanteerde huisregels brengt daarom met zich dat deze zo moeten worden begrepen dat de simkaart ook valt onder de verboden goederen. Directeur heeft disciplinaire straf kunnen opleggen.</p>	<p>Blz. 14</p>
<p>Zaaknummer: 14/2659/GA</p> <p>Datum uitspraak: 27 oktober 2014</p>	<p>Ordemaatregel afzondering; Ordemaatregel aanleiding; Disciplinaire straffen aanleiding; Telefoon; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Oplegging ordemaatregel gedurende onderzoek naar bezit telefoon niet onredelijk. Aannemelijk dat klager met medegedetineerde heeft bewerkstelligd dat foto's van hem zijn gemaakt en dat foto's op zijn Facebookpagina zijn geplaatst. Disciplinaire straf niet onredelijk. Beroep ongegrond. Klager niet toestaan gedurende onderzoek te bellen naar advocaat in strijd met Pbw. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 14</p>

<p>Zaaknummer: 14/2752/GA</p> <p>Datum uitspraak: 15 oktober 2014</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Voorwerpen op cel</p>	<p>Koelkast niet op lijst verboden voorwerpen noch op lijst toegestane voorwerpen. Niet gebleken dat directeur voorafgaande aan beslissing belangenafweging heeft gemaakt. Beslissing onvoldoende gemotiveerd. Beroep gegrond, klager ontvankelijk in beklag en opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 16</p>
<p>Zaaknummer: 14/2472/GB</p> <p>Datum uitspraak: 9 oktober 2014</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>De vraag is of klagster na haar detentie definitief Nederland moet verlaten, nu zij nog in juridische procedures hierover is verwickeld. Beroepscommissie toetst beslissing tot ongewenstverklaring marginaal. Er is gerede kans dat de ongewenstverklaring bij toetsing door de bestuursrechter in stand blijft. Voldoende grondslag om klagster te plaatsen op een afdeling voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 17</p>
<p>Zaaknummer: 14/3568/GV</p> <p>Datum uitspraak: 14 november 2014</p>	<p>Verlof strafonderbreking</p>	<p>Klager is eerder, na verlening van een strafonderbreking als bedoeld in art. 40a van de Regeling, in strijd met de daaraan verbonden voorwaarde teruggekeerd naar Nederland. In dergelijke gevallen komt een gedetineerde in beginsel niet in aanmerking voor een tweede strafonderbreking ex art. 40a van de Regeling. Dat is slechts anders in het geval van uitzonderlijke omstandigheden. Die zijn niet aangevoerd of aannemelijk geworden. Het beroep is daarom ongegrond.</p>	<p>Blz. 18</p>
<p>Zaaknummer: 14/0948/TA - eindbeslissing</p> <p>Datum uitspraak: 19 november 2014</p>	<p>Voorwerpen op cel; Onderwijs</p>	<p>Hoofd van inrichting heeft niet nader gemotiveerd hoe uitvoering aan klagers lesprogramma zal worden gegeven. Onvoldoende gebleken dat klager voldoende uren per week kan maken om zijn opleiding te volgen. Beroep hoofd van inrichting ongegrond.</p>	<p>Blz. 19</p>

<p>Zaaknummer: 14/2125/TA en 14/2202/TA</p> <p>Datum uitspraak: 19 november 2014</p>	<p>Geld of rekening- courant</p>	<p>Automatische reservering van geld voor schuldaflossing na binnenkomst in inrichting is gebeurd volgens de Financiële regeling bij huisregels. Beroep klager ongegrond. Laatste reservering vond binnen door inrichting gehanteerde termijn plaats en latere reservering na bekend worden van werkelijke schuld. Beroep hoofd van inrichting gegrond, beklag in zoverre ongegrond.</p>	<p>Blz. 20</p>
<p>Zaaknummer: 14/3017/TA</p> <p>Datum uitspraak: 19 november 2014</p>	<p>Tegemoetkoming financieel; Persoonlijke verblijfsruimte</p>	<p>Geen sprake van een 'regelbare verwarming' in de verblijfsruimte als bedoeld in regelgeving. Beroep gegrond. Vanwege ondervonden hinder en omstandigheid dat inrichting niet daadwerkelijk naar oplossing heeft gezocht in dit geval toekenning van een tegemoetkoming van € 70,=.</p>	<p>Blz. 21</p>
<p>Zaaknummer: 14/1959/TA</p> <p>Datum uitspraak: 28 oktober 2014</p>	<p>Activiteiten; Geestelijke verzorging; Ontvankelijkheid materieel; Voorwerpen op cel</p>	<p>Het te downloaden bestand van kerkdienst betreft alleen een geluidsopname. Voldoende controle mogelijk om informatieverstrekking over personeelsleden en hun familieleden te voorkomen. Beroep gegrond, geen tegemoetkoming. Voor zover beroep tevens ziet op verbod invoer gebrande cd's, is klager daarin niet-ontvankelijk.</p>	<p>Blz. 22</p>
<p>Zaaknummer: 14/2492/TA</p> <p>Datum uitspraak: 28 oktober 2014</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Psychiater van De Waag behoort niet tot dezelfde behandelorganisatie als de Van der Hoeven Kliniek. Vermeend gevaar kan zich pas op langere termijn voordoen terwijl klager enkele jaren verlof heeft genoten en buiten de inrichting heeft gewoond. A-dwangbehandeling voldoet niet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Beroep gegrond, geen tegemoetkoming.</p>	<p>Blz. 23</p>

<p>Zaaknummer: 14/2099/TA</p> <p>Datum uitspraak: 28 oktober 2014</p>	Voorwerpen op cel	Geen sprake van ongeoorloofd onderscheid tussen afdelingen w.b. bezit van pc in de persoonlijke verblijfsruimte. Onderscheid vanwege verschillende fases van behandeling dient een legitiem doel en is noodzakelijk gelet op dit doel. Beroep ongegrond.	Blz.25
<p>Zaaknummer: 14/3824/STA</p> <p>Datum uitspraak: 17 oktober 2014</p>	Ontvankelijkheid formeel; Schorsing procedureel	Verzoeker heeft binnen 1 week 3x schorsingsverzoek over niet regelen van tolk ingediend. Voorzitter niet bevoegd beslissing te nemen die ertoe leidt dat hoofd inrichting een tolk regelt. Verzoeker niet-ontvankelijk. Nieuw verzoek zal worden opgevat als misbruik van schorsingsrecht.	Blz. 25
<p>Zaaknummer: 14/1505/TR</p> <p>Datum uitspraak: 19 november 2014</p>	Plaatsing/overplaatsing Fokkens	Minister blijft naast Staatssecretaris bevoegd tot het nemen van bestreden beslissing. Klagers belang niet geschaad doordat beslissing enkel aan advocaat is verzonden. Impact delicten op slachtoffers en nabestaanden onverminderd groot. Onvoldoende komen vast te staan dat klager detentieongeschikt is. Beroep ongegrond.	Blz. 26

Zaaknummer:

14/2689/GA

Datum uitspraak:

19 november 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Burke, U.P.
Brand, J.G.A. van den .
Dwarka, S.S.. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Krimpen aan den
IJssel

Trefwoorden:

DBT; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Regeling selectie, plaatsing en
overplaatsing van gedetineerden art. 1d;
Drugsontmoedigingsbeleid

Samenvatting:

Gebruik van softdrugs na drie maanden wordt niet als recidive voor bestraffing aangemerkt volgens het DOB. In lijn hiermee is sprake van een nieuw incident en niet van een patroon van ongewenst gedrag. Klager kon in dit geval daarom niet tevens gedegradeerd worden naar het basisprogramma. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 1d, derde lid, van de Regeling kan de directeur besluiten tot degradatie indien de gedetineerde, die is gepromoveerd, op een van de onderdelen van goed gedrag verzaakt. Volgens de nota van toelichting bij de Regeling leidt ongewenst en dus rood gedrag in beginsel

tot degradatie. De beroepscommissie is van oordeel dat de directeur hierbij een afweging dient te maken.

Uit het dossier blijkt dat klager in december 2013 disciplinair is gestraft wegens softdrugsgebruik. Op 21 april 2014 is klager wederom disciplinair gestraft voor soortgelijk gebruik. In dit geval is de vraag of sprake is van een patroon van ongewenst gedrag of van een incident. Teneinde te voorkomen dat een gedetineerde op een incidentele gedraging wordt beoordeeld, dient de directeur naast de feiten en omstandigheden van het ongewenste gedrag, mee te wegen het structurele gedrag van de betrokken gedetineerde, waarin alle onderdelen van goed gedrag worden meegenomen. Net als de beklagcommissie oordeelt de beroepscommissie dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd. Inhoudelijk overweegt de beroepscommissie als volgt. In het Drugsontmoedigingsbeleid (DOB) van 1 oktober 2008 (DJI sectordirectie gevangeniswezen) is op pagina 13 een strafschemata opgenomen. Geconstateerd softdrugsgebruik wordt de eerste keer disciplinair gestraft met drie dagen afzondering op eigen cel zonder televisie. Indien sprake is van een tweede positieve uitslag binnen drie maanden, dan volgt een disciplinaire straf van vijf dagen afzondering op eigen cel zonder televisie. Vast staat dat in casu sprake is van een positieve uitslag na drie maanden sinds de vorige. De beroepscommissie neemt voor haar beoordeling als uitgangspunt het DOB op grond waarvan gebruik na drie maanden niet als recidive voor de bestraffing wordt aangemerkt. In lijn hiermee oordeelt de beroepscommissie, anders dan de beklagcommissie dat sprake is van een nieuw incident en niet van een patroon van ongewenst gedrag. Gezien het voor overwogene dient het beklag ook

materieel gegrond verklaard te worden. Nu de gevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan te maken zijn, komt klager een tegemoetkoming toe.

Zaaknummer:

14/2483/GA

Datum uitspraak:

12 november 2014

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boelens, drs. R.K.
Mevis, mr. P.A.M.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Zoetermeer

Trefwoorden:

Bezoek; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Circulaire 8 september 2000 Bezoek zonder toezicht voor gedetineerden (kenmerk 5041936/00/DJI)

Samenvatting:

Klager verbleef als afgestrafte in het h.v.b. van de locatie Zoetermeer en kon vanwege een wachtlijst niet worden geplaatst in de gevangenis van de locatie Zoetermeer. Nu de faciliteiten voor BZT in de locatie Zoetermeer aanwezig waren, is beslissing tot afwijzing verzoek BZT onredelijk/onbillijk. Beroep gegrond, tegemoetkoming van € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

Namens de directeur is verzocht aan aanhouding van de behandeling van het beroep. De beroepscommissie acht zich – mede in aanmerking genomen het antwoord

van de directeur van 20 oktober 2014 – voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen en wijst het verzoek af.

Op basis van de stukken stelt de beroepscommissie vast dat klager ten tijde van zijn verzoek om BZT was afgestraft. Hij verbleef in het h.v.b. van de locatie Zoetermeer, omdat een wachtlijst bestond voor de gevangenis van de locatie Zoetermeer. De directeur heeft klagers verzoek om BZT afgewezen onder verwijzing naar artikel 1 van de circulaire 2000 waarin is vermeld dat BZT mogelijk is in inrichtingen of afdelingen welke zijn aangewezen als normaal beveiligde gevangenis en artikel 2 waarin is vermeld dat een gedetineerde in aanmerking komt voor BZT indien hij gedurende een aangesloten periode van drie maanden in één of meerdere normaal beveiligde gevangenis(sen) verblijft.

De beroepscommissie overweegt als volgt. Nu vaststaat dat klager ten tijde van zijn verzoek om BZT niet voorlopig was gehecht maar was afgestraft, hij vanwege een wachtlijst niet kon worden geplaatst in de gevangenis van de locatie Zoetermeer, maar in het h.v.b van deze locatie verbleef, en vaststaat dat in de (gevangenis van de) locatie Zoetermeer de faciliteiten voor BZT aanwezig waren, acht de beroepscommissie de beslissing van de directeur tot afwijzing van klagers verzoek om BZT onredelijk en onbillijk. De omstandigheid dat klager het aanbod van de directeur hem over te plaatsen naar een andere inrichting heeft afgewezen doet daar naar het oordeel van de beroepscommissie niet aan af, nu onweersproken is aangevoerd dat dit aanbod pas werd gedaan op het moment dat klager, in verband met de einddatum van zijn detentie, niet meer aan de termijn van drie maanden als genoemd in artikel 2

van de circulaire 2000 kon voldoen. Gelet op het voorgaande zal klagers beroep gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie worden vernietigd en het beklag alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie zal aan klager een tegemoetkoming van € 25,= toekennen.

Zaaknummer:

14/2601/GA

Datum uitspraak:

11 november 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boelens, drs. R.K.
Moerings, prof.dr.mr. L.M.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Krimpen aan den
IJssel

Trefwoorden:

DBT; Tegemoetkoming financieel;
Urineonderzoek

Artikelen:

Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing
gedetineerden art. 1d
Pbw art. 30

Samenvatting:

Terugplaatsing in basisprogramma wegens tweede positieve score bij een uc. Aangezien de tweede positieve score meer dan drie maanden later dan de eerste plaatsvond, is aan klager conform het DOB een disciplinaire straf van drie ipv vijf dagen eigen cel opgelegd. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat een 'incidentele terugval' wordt aangemerkt als 'oranje gedrag', is

terugplaatsing niet redelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming van € 80,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 1d, derde lid, van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) kan de directeur besluiten tot degradatie indien de gedetineerde die is gepromoveerd, op een van de onderdelen van goed gedrag verzaakt. Volgens de nota van toelichting bij de regeling leidt ongewenst en dus rood gedrag in beginsel tot degradatie (Stcrt. 2014, nr. 4617).

In bijlage 1 van de Regeling selectie plaatsing en overplaatsing gedetineerden is als "Dit kan beter-gedrag (oranje gedrag)" onder "5. Middelengebruik" een incidentele terugval aangemerkt als oranje gedrag.

Vast staat dat klager op 13 januari 2014 en op 30 april 2014 positief heeft gescoord op het gebruik van softdrugs bij een urinecontrole. Aangezien op 30 april 2014 inmiddels meer dan drie maanden was verstreken sinds de positieve score op 13 januari 2014, is aan klager, conform het Drugsontmoedigingsbeleid, een disciplinaire straf van drie dagen in plaats van vijf dagen opsluiting in een andere verblijfsruimte dan een strafcel opgelegd. Het Drugsontmoedigingsbeleid houdt een termijn van drie maanden aan ten einde gedetineerden de mogelijkheid te bieden na een bepaalde periode met een schone lei te beginnen. Gelet hierop en nu een incidentele terugval in bijlage 1 bij de Regeling wordt aangemerkt als oranje gedrag acht de beroepscommissie het onredelijk en onbillijk klager naar aanleiding van de positieve uitslag op 30 april 2014 direct terug te plaatsen in het basisprogramma. Naar het oordeel van

de beroepscommissie had de directeur op zijn minst dienen te overwegen klager te waarschuwen door zijn gedrag als oranje aan te merken. Gelet op het voorgaande zal het beroep gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Aan klager zal een tegemoetkoming van € 5,= per week worden toegekend voor de periode dat hij ten onrechte in het basisprogramma verbleef.

Zaaknummer:

14/1918/GA

Datum uitspraak:

10 november 2014

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Rutten, mr. M.A.G.
Schagen, J.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie

alleensprekende beklagrechtter bij de locatie
Ooyerhoek te Zutphen

Trefwoorden:

DBT; Disciplinaire straffen straftoemeting;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 51; Regeling selectie, plaatsing en
overplaatsing van gedetineerden art. 1d

Samenvatting:

Directeur kon in redelijkheid beslissen tot oplegging straf. Beroep directeur in zoverre gegrond. Onvoldoende aanknopingspunten dat klager aanstichter van vechtpartij is. Beklag gegrond voor zover straf hoger

is dan vier dagen. Tegemoetkoming € 10,=. Bij beslissing tot degradatie dient directeur het structurele gedrag van gedetineerde te beoordelen. Grondslag voor degradatiebeslissing is de mate waarin gedetineerde meewerkt aan zijn re-integratie en niet de verstoring van de orde en veiligheid in de inrichting. Beroep directeur in zoverre ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

a.

Op grond van artikel 51, eerste lid, in verbinding met artikel 50, eerste lid, van de Pbw kan de directeur een gedetineerde een disciplinaire straf opleggen van opsluiting in een strafcel indien de gedetineerde betrokken is bij feiten die onverenigbaar zijn met de orde of de veiligheid in de inrichting. Gelet op artikel 51, vijfde lid, van de Pbw kan geen straf worden opgelegd, indien de gedetineerde niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de hem verweten gedragingen. Onweersproken is dat klager op 7 april 2014 met een medegedetineerde heeft gevochten. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat de directeur in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot het opleggen van een disciplinaire straf. Voor de stelling van de directeur dat klager de aanstichter is van de vechtpartij en daarom zwaarder gestraft dient te worden, vindt de beroepscommissie onvoldoende aanknopingspunten in de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht. Mitsdien is er onvoldoende grond om klager met één dag zwaarder te straffen dan de medegedetineerde. De beroepscommissie zal het beroep van de directeur gegrond verklaren. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal gegrond worden verklaard, voor zover aan klager een straf is opgelegd die vier dagen opsluiting in

een strafcel te boven gaat. Voor de dag extra die klager is opgelegd, komt klager in aanmerking voor een tegemoetkoming. De beroepscommissie bepaalt de tegemoetkoming op € 10,=.

b.

Op grond van artikel 1d van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de regeling) besluit de directeur over promotie en degradatie van een gedetineerde. In de nota van toelichting bij de wijziging van de regeling die heeft geleid tot de invoering van promoveren en degraderen van gedetineerden (Stcrt 20 februari 2014, nr 4617) komt naar voren dat het beleidskader Dagprogramma, beveiliging en toezicht op maat (DBT) erop is gericht gedetineerden te stimuleren eigen verantwoordelijkheid te nemen voor hun detentie. Van een gedetineerde wordt een eigen inzet verwacht voor diens terugkeer in de samenleving. Dit krijgt vorm in het systeem van promoveren en degraderen. Bestendig positief gedrag kan leiden tot promotie met als gevolg deelname aan meer en andere activiteiten en vrijheden. Ontbreekt dit gedrag dan kan de directeur besluiten tot degradatie met als gevolg minder activiteiten en vrijheden. In de bijlagen bij de regeling zijn voorbeelden gegeven van gedrag dat als goed gedrag (groen gedrag), dit kan beter-gedrag (oranje gedrag) en ongewenst gedrag (rood gedrag) wordt aangemerkt. Op grond van artikel 1d, derde lid, van de regeling kan de directeur besluiten tot degradatie indien de gedetineerde, die is gepromoveerd, op een van de onderdelen van goed gedrag verzaakt. Volgens de nota van toelichting bij de regeling leidt ongewenst en dus rood gedrag in beginsel tot degradatie. De beroepscommissie is van oordeel dat de directeur hierbij een afweging dient

te maken. Immers, de grondslag voor degradatie vormt niet de verstoring van de orde en veiligheid in de inrichting dan wel de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming zonder meer, zoals dat wel het geval is bij de disciplinaire straf en de ordemaatregel, maar de (mate van) verantwoordelijkheid die de gedetineerde toont voor zijn eigen re-integratie. Niet elk ongewenst gedrag hoeft tevens in te houden dat klager niet meewerkt aan zijn re-integratie.

Teneinde te voorkomen dat een gedetineerde op een incidentele gedraging wordt beoordeeld, dient de directeur naast de feiten en omstandigheden van het ongewenste gedrag, mee te wegen het structurele gedrag van de betrokken gedetineerde, waarin alle onderdelen van goed gedrag worden meegenomen.

Aan de beslissing tot degradatie legt de directeur de recent aan klager opgelegde disciplinaire straf vanwege fysiek geweld naar een medegedetineerde ten grondslag. Een nadere afweging zoals hiervoor bedoeld, wordt niet gemaakt. Mitsdien is de beslissing tot degradatie onvoldoende onderbouwd. Het beroep van de directeur zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten slotte overweegt de beroepscommissie als volgt.

De beklagcommissie heeft bij haar uitspraak de directeur opgedragen binnen twee weken na dagtekening van de uitspraak een nieuwe beslissing te nemen. De directeur heeft geen gevolg gegeven aan deze beslissing. Nu evenmin een verzoek tot schorsing is ingediend, moet het handelen van de directeur als een tekortkoming in de uitvoering van zijn taak worden aangemerkt.

Zaaknummer:

14/2152/GA

Datum uitspraak:

4 november 2014

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Moerings, prof.dr.mr. L.M. Schudel, prof.dr. W.J. Lispet, mr. I. (secre.)

Beklagcommissie

beklagcommissie bij de p.i. Dordrecht

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding; Voorwerpen op cel

Artikelen:

Huisregels art. 4.5.1. onder b.
Pbw art. 51, 45

Samenvatting:

Een simkaart kan een essentieel onderdeel vormen van zend- en communicatieapparatuur als mobiele telefoons en tablets. Een redelijke uitleg van de in de inrichting gehanteerde huisregels brengt daarom met zich dat deze zo moeten worden begrepen dat de simkaart ook valt onder de verboden goederen. Directeur heeft disciplinaire straf kunnen opleggen.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie acht zich op basis van de stukken voldoende voorgelicht over de zaak en wijst het verzoek om aanhouding derhalve af.

In geschil is de vraag of het op grond van de huisregels verboden is in de inrichting een simkaart voorhanden te hebben. In die

huisregels staat – samengevat – dat het verboden is om in de inrichting zend- en communicatieapparatuur voorhanden te hebben.

Het is een feit van algemene bekendheid dat een simkaart een essentieel onderdeel kan vormen van zend- en communicatieapparatuur als mobiele telefoons en tablets. Een redelijke uitleg van de in de inrichting gehanteerde huisregels brengt daarom met zich dat deze zo moeten worden begrepen dat de simkaart ook valt onder de verboden goederen als omschreven in artikel 4.5.1. onder b. De directeur heeft, nu klager een verboden goed op zijn cel had, in redelijkheid kunnen beslissen tot het opleggen van de eerder genoemde disciplinaire straf.

Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/2659/GA

Datum uitspraak:

27 oktober 2014

Beroepscommissie:

Vegter, mr. P.C.
Mevis, mr. P.A.M.
Pattijn MSM, J.M.L.
Groeneveld, mr. F.A. (secre.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij de locatie Hoogvliet

Trefwoorden:

Ordemaatregel afzondering; Ordemaatregel aanleiding; Disciplinaire straffen aanleiding; Telefoon; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 23, 24, 39, 50, 51

Samenvatting:

Oplegging ordemaatregel gedurende onderzoek naar bezit telefoon niet onredelijk. Aannemelijk dat klager met medegedetineerde heeft bewerkstelligd dat foto's van hem zijn gemaakt en dat foto's op zijn Facebookpagina zijn geplaatst. Disciplinaire straf niet onredelijk. Beroep ongegrond. Klager niet toestaan gedurende onderzoek te bellen naar advocaat in strijd met Pbw. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beklag als vermeld onder a. overweegt de beroepscommissie het volgende. Vast staat dat op klagers Facebook-pagina foto's van klager in de inrichting stonden. Op 26 juni 2014 is de directeur hiervan op de hoogte gekomen en is hij, mede omdat reeds eerder (op 4 juni 2014) het vermoeden was gerezen dat klager in het bezit was van een mobiele telefoon, een onderzoek gestart om te achterhalen hoe dit heeft kunnen gebeuren. Nu mogelijk de orde en veiligheid in de inrichting dan wel de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming in het geding was, heeft de directeur in redelijkheid kunnen beslissen dat het noodzakelijk was om klager voor de duur van het onderzoek de bestreden ordemaatregel op te leggen.

Op 27 juni 2014 is de ordemaatregel omgezet in de bestreden disciplinaire straf. Aan de oplegging van die disciplinaire straf heeft de directeur onder meer ten grondslag gelegd dat foto's van klager in de inrichting zijn gemaakt en dat die foto's op klagers Facebook-pagina zijn geplaatst. Op grond van de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht, acht de beroepscommissie aannemelijk geworden dat klager samen met een medegedetineerde heeft bewerkstelligd

dat met niet-toegestane fotoapparatuur foto's van klager in de inrichting zijn gemaakt en dat deze foto's vanuit de inrichting en zonder toestemming zijn ge-upload naar klagers Facebook-pagina. De beroepscommissie is van oordeel dat klager hiermee heeft gehandeld op een wijze die onverenigbaar is met de orde en veiligheid in de inrichting dan wel met de ongestoorde tenuitvoerlegging van zijn vrijheidsbeneming. De beslissing van de directeur om klager hiervoor de bestreden disciplinaire straf – die overigens met vijf dagen is ingekort nadat klager de foto's van zijn Facebook-pagina had verwijderd – op te leggen, kan niet worden aangemerkt als in strijd met enig wettelijk voorschrift dan wel als onredelijk of onbillijk. Nu de disciplinaire straf reeds vanwege bovengenoemde gedragingen kon worden opgelegd, behoeft de vraag of voldoende aannemelijk is dat klager in het bezit is geweest van een mobiele telefoon geen beantwoording. Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie met aanvulling van de gronden bevestigen.

Ten aanzien van het beklag als vermeld onder b. overweegt de beroepscommissie het volgende. Ter zitting is namens de directeur verklaard dat klager gedurende het onderzoek met niemand heeft mogen bellen. Vast staat daarmee dat klager gedurende zijn afzondering niet is toegestaan telefonisch contact op te nemen met zijn raadvrouw, terwijl hij hierom wel heeft verzocht. De directeur heeft hiermee gehandeld in strijd met artikel 39, vierde lid, van de Pbw waarin is bepaald dat de gedetineerde in staat wordt gesteld telefonisch contact te hebben met zijn advocaat, indien hiervoor de noodzaak en de

gelegenheid bestaat. De beroepscommissie benadrukt dat een gedetineerde juist in een situatie waarin hij onderwerp van onderzoek is, belang heeft bij telefonisch contact met zijn advocaat. Gelet op het vorenstaande zal het beroep gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie worden vernietigd en het beklag alsnog gegrond worden verklaard. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan te maken zijn, ziet de beroepscommissie aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. De beroepscommissie bepaalt de hoogte van die tegemoetkoming op € 50,=.

Zaaknummer:

14/2752/GA

Datum uitspraak:

15 oktober 2014

Beroepscommissie:

Vegter, mr. P.C.

Mevis, mr. P.A.M.

Pattijn MSM, J.M.L.

Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie

alleensprekende beklagrechter bij de p.i.
Vught

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Voorwerpen op cel

Artikelen:

Pbw art. 45, 60

Samenvatting:

Koelkast niet op lijst verboden voorwerpen noch op lijst toegestane voorwerpen. Niet gebleken dat directeur voorafgaande aan

beslissing belangenafweging heeft gemaakt. Beslissing onvoldoende gemotiveerd. Beroep gegrond, klager ontvankelijk in beklag en opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

Gelet op de stukken en de mededeling van klager ter zitting dat hij aan zijn mentor, het afdelingshoofd en de maandcommissaris om een koelkast heeft gevraagd, acht de beroepscommissie aannemelijk geworden dat klager bij de daarvoor aangewezen functionaris een verzoek om een koelkast op cel te mogen hebben heeft ingediend en dat namens de directeur is beslist om dat verzoek af te wijzen. Een koelkast staat niet vermeld op de in artikel 4.5.1.1 van de huisregels opgenomen lijst van verboden voorwerpen en evenmin op de in artikel 4.5.1.2 van de huisregels opgenomen lijst van toegestane voorwerpen. Mitsdien is er geen algemene regel waarbij het op cel hebben van een koelkast verboden is. Klager klaagt dus niet over (de uitvoering van) een algemene regel, maar over een hem betreffende door of namens de directeur genomen beslissing als bedoeld in artikel 60, eerste lid, van de Pbw. De beroepscommissie zal het beroep dan ook gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagrechter vernietigen en klager alsnog in zijn beklag ontvankelijk verklaren.

In een geval als het onderhavige dient de directeur voorafgaande aan zijn beslissing een gemotiveerde en kenbare afweging te maken tussen enerzijds het belang van klager bij een koelkast op cel en anderzijds de belangen als vermeld in artikel 45, eerste en tweede lid, van de Pbw. In dit geval is niet gebleken van enige belangenafweging en daarmee is de beslissing onvoldoende gemotiveerd. De beroepscommissie zal het beklag derhalve gegrond verklaren. Voorts

zal zij de beslissing waarover is geklaagd vernietigen en de directeur opdragen met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe schriftelijke en gemotiveerde beslissing te nemen binnen een termijn van twee weken na ontvangst van deze uitspraak. Bij zijn nieuwe beslissing dient de directeur in ieder geval mee te wegen de omstandigheid dat klager veroordeeld is tot een levenslange gevangenisstraf.

Zaaknummer:

14/2472/GB

Datum uitspraak:

9 oktober 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de

Bol, mr. A.T.

Moerings, prof.dr.mr. L.M.

Spierings, I.C.E. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Pbw art. 17, Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing gedetineerden art. 20b lid 2 sub a

Samenvatting:

De vraag is of klagster na haar detentie definitief Nederland moet verlaten, nu zij nog in juridische procedures hierover is verwickeld. Beroepscommissie toetst beslissing tot ongewenstverklaring marginaal. Er is gerede kans dat de ongewenstverklaring bij toetsing door de bestuursrechter in stand blijft. Voldoende grondslag om klagster te plaatsen op een

afdeling voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. De gevangenis van de locatie Ter Peel is een inrichting voor vrouwen met een regime van beperkte gemeenschap en een normaal beveiligingsniveau. Dit is tevens een inrichting voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen, als bedoeld in artikel 20b van de Regeling.

4.2. Ingevolge artikel 3, tweede lid, onder a van de Regeling komen gedetineerden ten aanzien van wie vaststaat dat zij na de detentie zullen worden uitgezet of uitgeleverd niet in aanmerking voor plaatsing in een b.b.i. In de toelichting bij artikel 3 van de Regeling (Stcrt. 12 september 2000, nr. 176) staat dat de toekenning van regimair verlof zich niet zou verdragen met het feit dat betrokkene na zijn detentie niet langer in Nederland mag verblijven. Indien de gedetineerde nog in een procedure is verwickeld en derhalve nog niet vaststaat of betrokkene zal worden uitgezet of uitgeleverd, dient aan de hand van de subjectieve criteria een individuele afweging gemaakt te worden of betrokkene geschikt is om in een (zeer) beperkt beveiligde inrichting met een regime van algehele gemeenschap te verblijven.

4.3. Klagster is bij beschikking van de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: Staatssecretaris) op 21 mei 2014 ongewenst verklaard. Hiertegen heeft zij op 26 mei 2014 bezwaar gemaakt en heeft zij op 26 mei 2014 om een voorlopige voorziening verzocht. Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van 29 augustus 2014 is beslist dat de rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring worden geschorst tot op het bezwaar is beslist en dat klagster

er belang bij heeft voor detentiefasering in aanmerking te komen. De beschikking van 21 mei 2014 is ingetrokken. Daarbij is de voorlopige voorziening komen te vervallen. Klaagster is opnieuw ongewenst verklaard bij beschikking op 2 september 2014. Klaagster heeft wederom bezwaar gemaakt en om een voorlopige voorziening verzocht. Het onderhavige beroep heeft betrekking op de beschikking van 21 mei 2014.

4.4. Aan de orde is de vraag of voldoende vaststaat dat klaagster na haar detentie niet langer in Nederland zal mogen verblijven nu zij hierover nog in juridische procedures is verwickeld. De beroepscommissie heeft eerder overwogen – 13/0140/GB van 18 april 2013 – dat, als nog niet vaststaat of een gedetineerde zal worden uitgezet of uitgeleverd, aan de hand van subjectieve criteria een afweging moet worden gemaakt over, in het kader van een selectiebeslissing, plaatsing in een (zeer) beperkt beveiligde inrichting. In deze zaak is aan de orde of klaagster terecht in een inrichting die – mede – bestemd is voor vreemdelingen kon worden geplaatst. Voor de beoordeling daarvan is van belang op welke grondslag de beslissing tot ongewenstverklaring is genomen. Bij de beoordeling hiervan past het de beroepscommissie de beslissing tot ongewenstverklaring marginaal te toetsen.

4.5. Uit de voornoemde beschikking van 2 september 2014 blijkt dat klaagster onherroepelijk is veroordeeld tot 6 jaar en 8 maanden gevangenisstraf wegens het overtreden van artikel 310 en artikel 312, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht. Dit betreft diefstal voorafgegaan, vergezeld of gevolgd van geweld of bedreiging met geweld tegen personen – diefstal uit/ vanaf een auto. Het gaat hierbij om het overvallen van vier vrachtwagenchauffeurs,

door zich onder valse voorwendselen toegang te verschaffen tot hun cabines, hen te bedwelmen met kalmerings- en slaapmiddelen en vervolgens geld en goederen weg te nemen.

Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b van de Vreemdelingenwet 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard als hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem ter zake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd. Nu klaagster onherroepelijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en acht maanden is er een gerede kans dat de ongewenstverklaring bij toetsing door de bestuursrechter in stand blijft.

Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat er voldoende grondslag was voor de beslissing van de selectiefunctionaris tot plaatsing van klaagster op een afdeling voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen als bedoeld in artikel 20b, tweede lid, onder a van de Regeling, ondanks dat klaagster ten tijde van diens beslissing bezwaar had gemaakt tegen de beschikking van 21 mei 2014 van de Staatssecretaris waarbij klaagster ongewenst is verklaard. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/3568/GV

Datum uitspraak:

14 november 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de

Boone, mr. M.
Urbanus, mr. G.L.M.
Maes, mr. H.M.J.D. (secre.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a

Samenvatting:

Klager is eerder, na verlening van een strafonderbreking als bedoeld in art. 40a van de Regeling, in strijd met de daaraan verbonden voorwaarde teruggekeerd naar Nederland. In dergelijke gevallen komt een gedetineerde in beginsel niet in aanmerking voor een tweede strafonderbreking ex art. 40a van de Regeling. Dat is slechts anders in het geval van uitzonderlijke omstandigheden. Die zijn niet aangevoerd of aannemelijk geworden. Het beroep is daarom ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van negen maanden wegens diefstal. De einddatum van zijn detentie is thans vastgesteld op 3 juli 2015.

Op grond van artikel 40a van de Regeling kan aan een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. In het geval van klager kan na ommekomst van de helft van de aan hem opgelegde vrijheidsstraf strafonderbreking worden verleend. Aan deze strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de betreffende vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Doet hij dat toch, dan wordt de tenuitvoerlegging van de straf hervat.

Klager heeft eerder een strafonderbreking op grond van artikel 40a van de Regeling gekregen op 2 januari 2014 en is vervolgens in strijd met de daaraan verbonden voorwaarde, toch teruggekeerd naar Nederland. Op 15 juli 2014 is hij andermaal in detentie geraakt. Hij vraagt nu opnieuw om strafonderbreking.

De beroepscommissie is van oordeel dat indien een vreemdeling die strafonderbreking op grond van artikel 40a van de Regeling verleend heeft gekregen en in strijd met de daaraan verbonden voorwaarde na enige tijd terugkeert naar Nederland, deze vreemdeling in beginsel niet meer in aanmerking komt voor een nieuwe strafonderbreking. Dat zou immers het middel van strafonderbreking voor vreemdelingen zonder geldige verblijfstitel ongeloofwaardig maken. Slechts zeer uitzonderlijke omstandigheden zouden een hernieuwde strafonderbreking op grond van artikel 40a van de Regeling kunnen rechtvaardigen. Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden zijn niet aangevoerd of aannemelijk geworden. Derhalve kan de beslissing van de Staatssecretaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt.

Zaaknummer:

14/0948/TA - eindbeslissing

Datum uitspraak:

19 november 2014

Beroepscommissie:

Bakker, mr.drs. F.A.M.
Maanicus, mr. R.M.
Wouda, drs. J.E.
Kokee, R. mr. (secre.)

Beklagcommissie

beklagcommissie bij de Van der Hoeven
Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel; Onderwijs

Artikelen:

Bvt art. 44 lid 1

Samenvatting:

Hoofd van inrichting heeft niet nader gemotiveerd hoe uitvoering aan klagers lesprogramma zal worden gegeven. Onvoldoende gebleken dat klager voldoende uren per week kan maken om zijn opleiding te volgen. Beroep hoofd van inrichting ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

In haar tussenuitspraak van 2 juli 2014 heeft de beroepscommissie de behandeling van het beroep aangehouden teneinde het hoofd van de inrichting in de gelegenheid te stellen nader te motiveren op welke wijze uitvoering aan het lesprogramma van klager zal worden gegeven. De beroepscommissie heeft daarbij als suggestie meegegeven dat klager in de gelegenheid zal worden gesteld tijdens arbeidsuren op een pc te werken aan zijn opleiding, waarna de afspraken over onderwijs en pc-gebruik concreter worden vastgelegd in een behandelplan/plan van aanpak dan thans het geval is.

Het hoofd van de inrichting heeft hierop gereageerd, niet door overlegging van de gevraagde gegevens, maar door het aanvoeren van een nieuw argument namelijk dat de studie waar het behandelplan betrekking op heeft niet de studie VMBO Zorg en Welzijn betreft, hetgeen klager overigens ontkent, en door andermaal het standpunt in te nemen dat klager voldoende

uren tot zijn beschikking heeft om zijn studie te volgen. Blijkens eerdergenoemde tussenuitspraak was de beroepscommissie echter al tot de conclusie gekomen dat klager met toestemming van de kliniek de studie Zorg en Welzijn volgt bij de LOI, dat die studie een sterk digitaal karakter heeft en dat klager aannemelijk heeft gemaakt dat de door de inrichting geboden gelegenheid tot computergebruik niet voldoende is. Nu het hoofd van de inrichting, ondanks de uitdrukkelijke uitnodiging hiertoe niet nader heeft gemotiveerd op welke wijze uitvoering aan het lesprogramma van klager gegeven zal worden en onvoldoende is gebleken dat klager voldoende uren per week kan maken voor het volgen van zijn opleiding zal de beroepscommissie het beroep van het hoofd van de inrichting ongegrond verklaren.

Bij uitspraak van 25 maart 2014 (14/958/STA) heeft de schorsingsvoorzitter de uitspraak van de beklagcommissie van 7 maart 2014, waarvan beroep, geschorst in afwachting van de uitspraak van de beroepscommissie. Met de ongegrondverklaring van het beroep herleeft de uitspraak van de beklagcommissie, hetgeen inhoudt dat het hoofd van de inrichting een nieuwe beslissing dient te nemen met inachtneming van hetgeen zowel de beklag- als de beroepscommissie hierover reeds hebben vastgesteld.

Zaaknummer:

14/2125/TA en 14/2202/TA

Datum uitspraak:

19 november 2014

Beroepscommissie:

Bakker, mr.drs. F.A.M.
Maanicus, mr. R.M.

Wouda, drs. J.E.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie

beklagcommissie bij het FPC De Rooyse
Wissel te Venray

Trefwoorden:

Geld of rekening-courant

Artikelen:

Rvt art. 41

Samenvatting:

Automatische reservering van geld voor schuldaflossing na binnenkomst in inrichting is gebeurd volgens de Financiële regeling bij huisregels. Beroep klager ongegrond. Laatste reservering vond binnen door inrichting gehanteerde termijn plaats en latere reservering na bekend worden van werkelijke schuld. Beroep hoofd van inrichting gegrond, beklag in zoverre ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 41, tweede lid, van het Reglement verpleging ter beschikking gestelden (Rvt) berust het beheer van het eigen geld van de verpleegde bij het hoofd van de inrichting, tenzij in het verplegings- en behandelingsplan anders is bepaald. Klagers klacht richt zich tegen het feit dat vanaf klagers binnenkomst in de inrichting op 26 september 2013 maandelijks een bedrag is gereserveerd tot het moment dat bekend is of en welke schulden klager bezit. De procedure hiervoor staat beschreven in de Financiële regeling voor patiënten dat onderdeel uitmaakt van de huisregels van de inrichting. In aanvulling hierop houdt de inrichting als interne richtlijn aan, dat als na zes maanden na binnenkomst van de verpleegde het onderzoek naar de schulden

van de verpleegde niet is afgerond, de automatische reservering wordt stopgezet. Hetgeen door klager hierover in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep van klager zal derhalve ongegrond worden verklaard. Uit het door het hoofd van de inrichting overgelegde overzicht van reserveringen blijkt dat de laatste reservering van € 85,65 heeft plaatsgevonden op 25 februari 2014 en derhalve voor het einde van vorengenoemde termijn van zes maanden en de door de beklagcommissie aangehouden datum van 1 april 2014. De reserveringen vanaf mei 2014 hebben plaatsgevonden na het bekend worden van een werkelijke schuld. De beklagcommissie had het beklag derhalve ook ongegrond moeten verklaren voor zover dat betrekking heeft op de periode vanaf 1 april 2014. Het beroep van het hoofd van de inrichting zal derhalve gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal in zoverre worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard. Aangezien het beklag in al zijn onderdelen ongegrond wordt verklaard, is er geen reden tot het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

14/3017/TA

Datum uitspraak:

19 november 2014

Beroepscommissie:

Bakker, mr.drs. F.A.M.
Maanicus, mr. R.M.
Wouda, drs. J.E.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie

alleensprekende beklagrechtter bij FPC De Pompestichting te Nijmegen

Trefwoorden:

Tegemoetkoming financieel; Persoonlijke verblijfsruimte

Artikelen:

Regeling eisen persoonlijke verblijfsruimte justitiële tbs-inrichtingen art. 7 lid 1

Samenvatting:

Geen sprake van een 'regelbare verwarming' in de verblijfsruimte als bedoeld in regelgeving. Beroep gegrond. Vanwege ondervonden hinder en omstandigheid dat inrichting niet daadwerkelijk naar oplossing heeft gezocht in dit geval toekenning van een tegemoetkoming van € 70,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 7, eerste lid, van de regeling dient in de persoonlijke verblijfsruimte van een verpleegde een regelbare verwarming te zijn aangebracht. Omtrent het begrip 'regelbare verwarming' heeft de beroepscommissie in haar uitspraak van 1 februari 2006 (05/2231/TA) en latere uitspraken (o.a. bc 25 maart 2013, 13/203/TA) het volgende bepaald:

Artikel 7 van de regeling moet niet zo worden uitgelegd dat het hoofd van de inrichting zorg dient te dragen voor een verwarmingsinstallatie waarmee elke patiënt elke door hem gewenste temperatuur zelf kan instellen. Het gebruik van een verwarmingsinstallatie waarop meerdere verblijfsruimten zijn aangesloten, brengt nu eenmaal met zich mee dat de temperatuur door de één te warm en door de ander te koud wordt bevonden. Wel dient de patiënt zelf de temperatuur in zijn kamer binnen

zekere grenzen te kunnen regelen. Daar waar wordt geklaagd over de temperatuur in een persoonlijke verblijfsruimte, wordt door de beroepscommissie aanbevolen, dat het hoofd van de inrichting nagaat of er in dat specifieke geval enige oplossing mogelijk is.

De feiten en omstandigheden in voornoemde uitspraken waren van dien aard dat naast een knop buiten de verblijfsruimte die de toevoer van warm water regelde, op de verblijfsruimte een knop aanwezig was, waardoor enige mate van regulering door de verpleegde zelf mogelijk was. In onderhavige casus is onbestreden gebleven dat een dergelijke knop in de verblijfsruimte van klager ontbreekt. Naar het oordeel van de beroepscommissie kan daarmee niet worden gesproken van een 'regelbare verwarming' als bedoeld in artikel 7 van de regeling. Mitsdien zal het beroep gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Klager heeft door het ontbreken van een regelbare verwarming hinder ondervonden. Gelet op het vorenstaande en de omstandigheid dat niet is gebleken dat de inrichting daadwerkelijk een oplossing voor klagers situatie heeft gezocht, ziet de beroepscommissie in dit geval aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming van € 70,=.

Zaaknummer:

14/1959/TA

Datum uitspraak:

28 oktober 2014

Beroepscommissie:

Bakker, mr.dr.s. F.A.M.

Marle, prof.dr. H.J.C. van
Korvinus, mr. C.F.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie

alleensprekende beklagrechtter bij FPC
Veldzicht te Balkbrug

Trefwoorden:

Activiteiten; Geestelijke verzorging;
Ontvankelijkheid materieel; Voorwerpen op
cel

Artikelen:

Bvt art. 40

Samenvatting:

Het te downloaden bestand van kerkdienst
betreft alleen een geluidsopname. Voldoende
controle mogelijk om informatieverstrekking
over personeelsleden en hun familieleden
te voorkomen. Beroep gegrond, geen
tegemoetkoming. Voor zover beroep tevens
ziet op verbod invoer gebrande cd's, is
klager daarin niet-ontvankelijk.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 40, eerste lid, van
de Bvt heeft de verpleegde het recht zijn
godsdienst of levensovertuiging, individueel
of in gemeenschap met anderen, vrij te
belijden en te beleven.

Het hoofd van de inrichting heeft klagers
verzoek tot het beluisteren van de
kerkdiensten van de plaatselijke kerk
'de lichtbron' van de Gereformeerde
Kerk Vrijgemaakt in Balkbrug afgewezen
– kort gezegd – om de privacy van
personeelsleden van de inrichting en hun
gezin te beschermen. Ter zitting van de
beroepscommissie heeft klager toegelicht
dat de diensten die in de inrichting worden
gegeven niet van zijn stroming zijn en

dat het lezen van de preken onvoldoende
tegemoet komt aan zijn wens zijn godsdienst
te belijden. De beroepscommissie stelt
vast dat klagers wens zich beperkt tot het
downloaden van een mp-3-bestand van
internet, dat alleen een geluidsopname
bevat van de kerkdienst. Klager kan dus
niemand zien. Bovendien is onbestreden dat
klager in het verleden ook toestemming is
gegeven om kerkdiensten van het internet
te downloaden. De beroepscommissie gaat
er verder vanuit dat er voor de inrichting
voldoende controlemogelijkheden zijn,
bijvoorbeeld door zelf het mp-3-bestand
van internet te downloaden, om zodoende
te voorkomen dat er informatie over
personeelsleden en/of hun familieleden
wordt verstrekt. Tegen deze achtergrond is
de beslissing van de directeur onvoldoende
gemotiveerd. Het beroep zal derhalve
gegrond worden verklaard. De beslissing
van de beklagrechtter zal worden vernietigd
en het beklag zal alsnog gegrond worden
verklaard. De beroepscommissie acht geen
termen aanwezig voor het toekennen van
een tegemoetkoming aan klager.

In zijn klaagschrift klaagt klager tevens
over het feit dat hij geen gebrande cd's
meer mag invoeren. Voor zover het beroep
ook hiertegen is gericht kan klager niet in
zijn beroep worden ontvangen, omdat –
naar moet worden aangenomen – het hier
algemeen beleid betreft dat voor iedere
verpleegde in de inrichting geldt.

Zaaknummer:

14/2492/TA

Datum uitspraak:

28 oktober 2014

Beroepscommissie:

Bakker, mr.dr.s. F.A.M.
Marle, prof.dr. H.J.C. van
Korvinus, mr. C.F.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie

beklagcommissie bij de Van der Hoeven
Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Bvt art. 16b, onder a

Samenvatting:

Psychiater van De Waag behoort niet tot dezelfde behandelorganisatie als de Van der Hoeven Kliniek. Vermeend gevaar kan zich pas op langere termijn voordoen terwijl klager enkele jaren verlof heeft genoten en buiten de inrichting heeft gewoond. A-dwangbehandeling voldoet niet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Beroep gegrond, geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 16c in verbinding met artikel 16b, onder a, Bvt kan het hoofd van de inrichting beslissen tot het toepassen van een zogenoemde a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar, dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde doet veroorzaken, niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. De a-dwangbehandeling is er vooral op gericht te voorkomen dat een verpleegde langdurig in een inrichting moet verblijven. Er behoeft geen sprake te zijn van een acuut dreigend gevaar zoals bij de overige vormen van dwangbehandeling.

Op grond van artikel 16c, tweede lid, Bvt dient ten behoeve van de beslissing tot het toepassen van een a-dwangbehandeling te worden overgelegd:

- een verklaring van de behandelend psychiater, alsmede
- een verklaring van een psychiater die de verpleegde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht maar niet bij diens behandeling betrokken was.

Uit deze verklaringen dient te blijken dat:

- de persoon op wie de verklaring betrekking heeft, is gestoord in zijn geestvermogens en
- dat een geval zich voordoet als bedoeld in artikel 16b, onder a, Bvt.

De verklaringen moeten met redenen zijn omkleed en ondertekend.

De beroepscommissie acht aannemelijk dat de verklaring van de tweede psychiater die werkzaam is bij De Waag in onderhavig geval is genomen door een psychiater die niet (eerder) bij de behandeling van klager is betrokken en niet tot dezelfde behandelorganisatie als de Van der Hoeven Kliniek behoort. Derhalve moet worden aangenomen dat de betreffende verklaring is genomen door een onafhankelijke psychiater.

De toepassing van a-dwangbehandeling dient te voldoen aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beroepscommissie begrijpt de pogingen van de inrichting om via toediening van dwangmedicatie de behandelduur van klager, die inmiddels al meer dan 16 jaar beslaat, te verkorten. Voor dit doel heeft de wetgever ook de mogelijkheid van a-dwangbehandeling geïntroduceerd.

Echter, in onderhavige casus is de beroepscommissie gebleken dat het gevaar dat de geestesstoornis doet veroorzaken

zich pas op langere termijn kan voordoen, terwijl klager eerder en voor een periode van enkele jaren verlof heeft genoten en buiten de inrichting heeft gewoond. Het hoofd van de inrichting heeft onvoldoende toegelicht waarom in het licht van het vorenstaande thans het ingrijpende middel van a-dwangbehandeling is aangewezen. De toepassing van a-dwangbehandeling voldoet daarmee niet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De inrichting heeft gewacht tot het daadwerkelijk toedienen van dwangmedicatie tot na de beslissing op dit beroep. De beroepscommissie acht dan ook geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

14/2099/TA

Datum uitspraak:

28 oktober 2014

Beroepscommissie:

Bakker, mr.dr.s. F.A.M.
Marle, prof.dr. H.J.C. van
Korvinus, mr. C.F.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij FPC De
Pompestiching te Nijmegen

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel

Artikelen:

Bvt art. 44 lid 1

Samenvatting:

Geen sprake van ongeoorloofd onderscheid tussen afdelingen w.b. bezit van pc in de persoonlijke verblijfsruimte. Onderscheid vanwege verschillende fases van behandeling dient een legitiem doel en is noodzakelijk gelet op dit doel. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagrechtter. Naar het oordeel van de beroepscommissie is geen sprake van een ongeoorloofd onderscheid tussen de verschillende afdelingen van de inrichting. Uit het verweer van het hoofd van de inrichting begrijpt de beroepscommissie dat dit onderscheid is terug te voeren naar de verschillende fases van de behandeling van de verpleegde. In het algemeen is het niet onredelijk of onbillijk de aard en mate van de aan de verpleegde op te leggen beperkingen, waaronder dus het verbod op een pc in de eigen verblijfsruimte, te laten afhangen van de fase van de behandeling waarin een verpleegde zich bevindt. Het onderscheid dient daarmee een legitiem doel en is bovendien noodzakelijk gelet op dit doel. Voorts acht de beroepscommissie van belang dat voor verpleegden die geen pc in hun eigen verblijfsruimte mogen houden alternatieven beschikbaar zijn. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/3824/STA

Datum uitspraak:

17 oktober 2014

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel; Schorsing
procedureel

Artikelen:

Bvt art. 64

Samenvatting:

Verzoeker heeft binnen 1 week 3x schorsingsverzoek over niet regelen van tolk ingediend. Voorzitter niet bevoegd beslissing te nemen die ertoe leidt dat hoofd inrichting een tolk regelt. Verzoeker niet-ontvankelijk. Nieuw verzoek zal worden opgevat als misbruik van schorsingsrecht.

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter overweegt dat op 10 oktober 2014 eerder op een identiek verzoek van verzoeker is beslist. Het eerdere verzoek is op die datum door de voorzitter afgewezen. Verzoeker is namelijk niet gebaat is bij een enkele beslissing tot schorsing, omdat dit niet kan leiden tot de door verzoeker gewenste situatie, namelijk dat een tolk voor een gesprek met zijn moeder wordt geregeld. Daarvoor zou tevens nodig zijn dat de voorzitter een beslissing als bedoeld in artikel 66, derde lid, Bvt zou nemen. Die bevoegdheid komt de voorzitter in het kader van de schorsingsprocedure niet toe. In de eerdere uitspraak van 17 oktober 2014 in 14/3801/STA is overwogen dat door verzoeker geen nieuwe feiten of omstandigheden waren vermeld. Ook in het onderhavige schorsingsverzoek is dit niet het geval. De wet voorziet niet in een heroverweging van eenmaal genomen schorsingsbeslissing. (onder meer uitspraak voorzitter met kenmerk nummer 04/1898/

STA d.d. 20 augustus 2004). Verzoeker kan derhalve niet worden ontvangen in het verzoek.

Ten overvloede merkt de voorzitter op dat verzoeker in ruim een week tijd drie keer over hetzelfde onderwerp, de (voortdurende) weigering om een tolk te regelen voor een telefoongesprek van verzoeker met zijn moeder, een schorsingsverzoek heeft ingediend. Deze schorsingsverzoeken zijn afgewezen dan wel is verzoeker niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek. Zelfs indien verzoeker nieuwe feiten en omstandigheden aan zou voeren, zal een schorsingsverzoek niet kunnen leiden tot het resultaat dat verzoeker graag ziet, omdat de voorzitter niet bevoegd is een beslissing te nemen in het kader van de schorsingsprocedure die er toe leidt dat het hoofd van de inrichting een tolk moet regelen voor een telefoongesprek tussen verzoeker en zijn moeder. Dit zo zijnde zal de voorzitter het voortdurend indienen van schorsingsverzoeken over dit specifieke onderwerp opvatten als misbruik van het schorsingsrecht en zullen deze verzoeken niet meer in behandeling worden genomen.

Zaaknummer:

14/1505/TR

Datum uitspraak:

19 november 2014

Beroepscommissie:

Bakker, mr.drs. F.A.M.
Maanicus, mr. R.M.
Wouda, drs. J.E.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing Fokkens

Artikelen:

Sr art. 13 lid 2; Pm art. 42 lid 1 (oud)

Samenvatting:

Minister blijft naast Staatssecretaris bevoegd tot het nemen van bestreden beslissing. Klagers belang niet geschaad doordat beslissing enkel aan advocaat is verzonden. Impact delicten op slachtoffers en nabestaanden onverminderd groot. Onvoldoende komen vast te staan dat klager detentieongeschikt is. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De klinisch psycholoog en behandelcoördinator van het PPC Haaglanden, die op verzoek van klager voor de zitting van de beroepscommissie als getuige-deskundige was opgeroepen, was wegens ziekte verhinderd te verschijnen. Klagers raadsman heeft daarop aangegeven meer belang te hechten aan een spoedige beslissing op het beroep dan aan aanhouding van de behandeling van het beroep. De beroepscommissie ziet in de door de getuige-deskundige uitgebrachte rapportage in relatie tot de in deze procedure naar voren gebrachte standpunten en overgelegde stukken, onvoldoende aanleiding de behandeling van het beroep niettemin aan te houden. Zij acht zich voldoende voorgelicht om zonder de mondelinge toelichting van de getuige-deskundige een beslissing op het beroep te nemen.

Namens klager is gesteld dat de beslissing onbevoegd is genomen, doordat niet de Staatssecretaris maar de Minister deze heeft ondertekend. Aangezien in artikel 41, eerste lid, van de Penitentiaire maatregel (Pm) de Minister wordt genoemd aan wie de bevoegdheid wordt gegeven tot het nemen van de hier in casu van belang zijnde

beslissingen, is de bestreden beslissing bevoegd genomen. De beroepscommissie is bekend met het feit dat tussen de beide bewindslieden van het ministerie van Veiligheid en Justitie een verdeling van taken is afgesproken, waarbij de Staatssecretaris onder andere is belast met het sanctiebeleid, met inbegrip van TBS (Stcrt. 28 november 2012, nr 24375). Uit artikel 46, tweede lid, van de Grondwet volgt dat het optreden van de Staatssecretaris geschiedt onder de aanwijzingen en verantwoordelijkheid van de Minister. Mitsdien blijft de Minister (naast de Staatssecretaris) bevoegd. Ter zitting van de beroepscommissie is overigens duidelijk geworden dat de Minister de beslissing heeft ondertekend omdat de Staatssecretaris afwezig was.

Voorts is namens klager gesteld dat geen beslissing is genomen, aangezien deze niet is geadresseerd aan klager persoonlijk, doch slechts alleen aan zijn advocaat. Hoewel het wenselijk was geweest dat de beslissing rechtstreeks aan klager was gericht, kan het feit dat dit niet is gebeurd in dit geval niet tot gegrondheid van het beroep leiden. De advocaat heeft klager destijds vertegenwoordigd en ook thans in onderhavige procedure voor de beroepscommissie. Bekend was dat uiterlijk 3 mei 2014 een nieuwe beslissing zou worden genomen. De aan de advocaat gerichte correspondentie wordt daarmee geacht tevens te zijn gericht aan klager. Verder is ondanks het feit dat klager niet persoonlijk van de beslissing op de hoogte is gebracht, tijdig namens hem beroep ingesteld zodat hij wat dat betreft niet in zijn belangen is geschaad.

In de uitspraak van 3 mei 2012 (11/3312/TR) heeft de beroepscommissie geoordeeld dat er sprake is van uitzonderlijke

omstandigheden die aan het rechtens honoreren van klagers aanspraak op plaatsing in een tbs-inrichting na tenuitvoerlegging van één derde deel van de opgelegde gevangenisstraf (de Fokkensregeling) in de weg kunnen staan. Deze omstandigheden betroffen de aard van de strafzaak waarvoor klager is veroordeeld en de enorme impact die dit heeft gehad op alle persoonlijk betrokkenen. Ook heeft de beroepscommissie in haar uitspraak meegewogen dat niet was gebleken dat klagers psychische conditie zodanig was, dat hij wegens detentieongeschiktheid in een tbs-inrichting diende te worden geplaatst. In verband met dit laatste en onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 13, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht, heeft de beroepscommissie in haar uitspraak de Staatssecretaris gelast uiterlijk 3 mei 2014 opnieuw een beslissing te nemen over de plaatsing van klager in een tbs-inrichting.

In casu staat ter beoordeling de betreffende nieuwe beslissing die op 29 april 2014 is genomen en waarbij andermaal is besloten klager niet vervroegd in een tbs-inrichting te plaatsen. Uitgangspunt voor deze beoordeling wordt gevormd door de strekking van de uitspraak van de beroepscommissie van 3 mei 2012 en het daarin gehanteerde beslissingskader. Uit het hernieuwde slachtofferonderzoek uit 2014 komt naar voren dat de impact van de door klager gepleegde delicten op de slachtoffers en nabestaanden onverminderd groot is. De beroepscommissie acht het niet waarschijnlijk dat tot klagers wachtlijstdatum op 22 juli 2016 hierin grote wijzigingen zullen optreden. Gelet op het voorgaande is thans voor de beantwoording van de vraag of klager desondanks eerder naar een tbs-kliniek dient te worden overgeplaatst met name van belang de

vraag of klager detentieongeschikt is.

De psychische conditie van klager in relatie tot zijn detentie kan een aanleiding vormen hem vroegtijdig over te plaatsen naar een tbs-inrichting. Klager zegt zich in zijn door hem ter zitting voorgelezen pleitaantekeningen niet detentieongeschikt te vinden maar voert aan dat er andere detentieomstandigheden zijn waardoor een verder verblijf in een PPC zijn behandeling in de weg staan. Hij wijst op zijn belang om zijn behandeling in een tbs-inrichting te kunnen voortzetten. Op verzoek van de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie heeft K., klinisch psycholoog en behandelcoördinator van het PPC Scheveningen, op 3 maart 2014 een onderzoek gedaan naar de detentiegeschiktheid van klager. K. schrijft in zijn brief dat er bij klager sprake is van een medisch noodzakelijke behandeling van de borderline persoonlijkheidsstoornis. Er was in de periode september 2013 tot en met januari 2014 sprake van meerdere ernstige impulsdoorbraken in de vorm van automutileren. Om deze reden werd ook de gestarte EMDR behandeling afgebroken. De huidige behandeling houdt in psycho-educatie over borderline persoonlijkheidsstoornis en PMT gericht op emotieregulering. Bovendien werd de medicatie aangepast waar betrokkene goed op reageerde. K. stelt dat in beginsel behandeling van (de symptomen van) borderline persoonlijkheidsproblematiek binnen een PPC mogelijk is. De borderline problematiek van klager is echter zeer ernstig en het is thans moeilijk te voorspellen of een voldoende stabiel functioneren haalbaar is. Ongunstig voor de behandeling in een PPC is de sterke onvrede bij klager met betrekking tot het niet toepassen van de Fokkens-regeling.

Vanuit zijn persoonlijkheidsproblematiek kan hij zeer moeilijk omgaan met de ervaren onrechtvaardigheid, beperkt perspectief en machteloosheid. Het zal duidelijk zijn dat puur vanuit behandelperspectief voortgezette behandeling in een tbs-kliniek de voorkeur heeft, aldus K. Dit vormt echter onvoldoende redenen om van detentieongeschiktheid uit te gaan. K. merkt in zijn brief van 3 maart 2014 vervolgens namelijk op dat klager in het PPC op een groepsafdeling verblijft hetgeen binnen het PPC de laagste zorgintensiteit is. Vanuit continuïteit van zorg en om praktische redenen werd klager niet overgeplaatst naar een afdeling met een hogere psychiatrische zorgintensiteit hetgeen vooralsnog goed heeft gewerkt. Een (very) intensive care afdeling wordt door hem niet geïndiceerd geacht. Bij de stukken bevindt zich verder een advies van de Adviescommissie GGG van 2 april 2014. In dit advies merkt de Adviescommissie GGG op dat er bij klager geen sprake is van een indicatie voor medisch noodzakelijke psychiatrische behandeling die niet in detentie zou kunnen plaatsvinden. Er is daarom geen sprake van detentieongeschiktheid. De Adviescommissie GGG wijst er op dat door de oprichting van de Penitentiaire Psychiatrische Centra afdoende mogelijkheden zijn gecreëerd om psychische zorg en behandeling te bieden binnen het gevangeniswezen. De Adviescommissie GGG is van mening dat er geen sprake is van dringende medische redenen om te adviseren tot vervroegde plaatsing van betrokkene in een FPC. Naar het oordeel van de beroepscommissie is op grond van de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting onvoldoende komen vast te staan dat klager detentieongeschikt is. Niet gebleken is dat klagers verblijf in het PPC vanwege het vereiste zorgniveau onhoudbaar is.

Klager verblijft op een afdeling met een lage zorgintensiteit. De beslissing van de Minister kan derhalve, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie wijst het subsidiaire verzoek van klager hem door het PBC te laten onderzoeken of anderszins als second opinion te laten onderzoeken af, nu zij zich voldoende voorgelicht acht. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

